

РЕШЕНИЕ

№ 37191

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 27.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8485** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на А. Л.,гражданин на Руската Федерация,ЛНЧ [ЕГН], чрез адв.Т. с посочен съдебен адрес: [населено място] , [улица], вх. „В“,адвокатско дружество „Т.,Т. и съдружници“,ел.адрес:[електронна поща] срещу Решение № ПО-77/04.08.25г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на НАП – С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С 250022-023-0002031/21.07.2025г. на старши публичен изпълнител Б. В. при ТД на НАП - С..

Твърди се,че процесното ПНОМ е нищожно,тъй като:

Същото е трето поред по възложената ревизия на жалбоподателя,издадено е със същите мотиви и за същият размер главница на предполагаемото задължение,в която връзка се позовава на ПНОМ от 10.04.2025г./отменено от съд/ и ПНОМ от 03.07.2025г./с което са набожени и допълнителни обезпечения – паро на съми и вещи в ТБ О. АД/.Така, с процесно обжалваното ПНОМ се налагат наново обезпечителните мерки,наложени с отмененото постановление от 10.04.2025г.,но като допълнение на тези, наложени с второто постановление от 03.07.2025г.,като по този начин общият размер на запорираните средства достига 1 619 876,48,а същевременно общата стойност на активите на двете дружества върху чиито дяло е наложен запор пропорционално на участиено на жалбоподателя в тях е 1 236 898,70лв.

Процесното ПНОМ е постановено в хипотезата на заобикаляне на закона и пртиворечие с влязъл в сила съдебен акт.

На 03.07.25025г. е постановено решение № 22903 по адм.д. № 4830 по описа на АССГ за 2025г. с

което е отменено решение № ПО-41 от 24.04.2025г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него ПНОМ изх. № С250022-023-0001040/10.04.2025г. Със съдебният акт е постановено, че предварителните обезпечителни мерки – запор върху сметките на длъжника в 1 търговска банка са наложени без каквото и да е основание. Искането на органа по приходите е немотивирано. В ПНОМ няма изложени твърдения на публичния изпълнител, че ще бъде затруднено събиране на предполагаемото вземане. П. и налагайки наново същите обезпечителни мерки НАП са заобиколили закона, което е сторено въз основа на идентично искане като приетото вече от съд занемотирано и е игнориран напълно осъщественият съдебен контрол.

Оспорваното ПНОМ е незаконосъобразно, тъй като:

Налице е голословно искане за налагане на обезпечение без обоснована обезпечителна нужда, с което е нарушена нормата на чл.121 ал.1 ДОПК. Същата е абсолютна процесуална предпоставка за налагане на обезпечителна мярка.

Произволното определяне на предполагаемият размер на публичното задължение се явява в нарушение на чл.121 ДОПК, тъй като макар и предполагаемо бъдещото задължение следва да бъде индивидуализирано във всичките си елементи – субект и обект на облагане, данъчна основа, данъчна ставка и следва да се основава на обосновано и мотивирано предположение за наличие на основание за установяване на съответното задължение, респ. неспазването на тези изисквания води до злоупотреба с право. Принципите на обективност по чл.3 ДОПК, добросъвестност – ч.6 ДОПК, пропорционалност чл.6 и чл. 195 ал.7 ДОПК и заложеното изискване по чл.121 ал.3 ДОПК за минимално възпрепятстване дейността на лицето, налагат извода, че преценката за обезпечителна нужда следва да бъде концентрирана спрямо тези задължения за които може да се предположи, че ще бъдат установени и чието събиране би било невъзможно или съществено затруднено. В процесното ПНОМ няма нито един извод позволяващ да се предположи бъдещо затруднение при събиране задължението, а напротив – публичния изпълнител е преписал дословно искането на органите по приходите.

Публичното вземане е определено формално и необосновано, респ. не е доказано наличието на обезпечителна нужда. Нито решението, нито ПНОМ съдържат обосновани мотиви относно размера на обезпеченото публично вземане, велятността същото да бъде установено, а събирането му – затруднено. От ПНОМ не е видно дори за какви задължения е възложена ревизия на жалбоподателя. Нормата на чл.196 ал.1 ДОПК изисква ПНОМ да индивидуализира обезпеченото публично вземане. Данните за продажната цена на дяловете от капитала на „ Айм Капитал“ ЕООД, както и за балансовата стойност на активите на дружеството обаче не позволяват да се определи размерът на предполагаемото задължение или неговият фид. Не са изложени мотиви относно начина на формиране на облагаемия доход по реда на чл.33 ал.3 и 4 от ЗДДФЛ, начина на определяне данъчната основа и взетите предвид в тази връзка продажна цена и цена на придобиване на дяловете. Не е коментиран и размерът на писмите на дружеството, съобразена ли е Наредба № Н-9 от 14.08.2006г., какъв е мотед и използван и прочее. Излагайки и допълнителни съображения относно липсата на мотиви относно начина на определяне цената на придобиване на дялове от жалбоподателя, същият твърди, че публичното вземане предмет на обезпечаване не е индивидуализирано с оглед данъчната му основа и данъчното задължение. Оспорва се и доводът, изложен в решението на горестоящия административен орган досежно обвързната компетентност на публичния изпълнител от ревизионния орган по отношение на предполагаемият размер на задължението и относно мотивите обуславящи налагане на ПНОМ.

Твърди се още непропорционалност на наложеното обезпечение, респ. същото е в нарушение на чл.6 и чл.195 ал.7 ДОПК. Налагането на обезпечение на стойност по-висока от установимото публично задължение е в нарушение на принципа по чл.6 ал.2 АПК. Калкулирането на

обезпечения са допуска само до предполагаемия размер на задължението. Не са налице никакви данни за риск относно събиране предполагаемото задължение.

Налице е нарушение на чл.121 ал.3 ДОПК, тъй като е наложен запор върху всички налични и постъпващи суми по банковите сметки на жалбоподателя в У. Б. АД, а с предходното ПНОМ от 03.07.2025г. е наложен запор върху такива средства в О. АД. По този начин е отнета възможността той да разплаща текущите си разходи и съществено е нарушено ежедневието му, като в тази връзка аргументът за възможността по чл.229 ДОПК е неотнормим към разходите за живот. Обезпечението наложено върху дяловете на А. Л. в двете дружества би осигурително напълно адекватно предполагаемият размер на бъдещото публично задължение.

Не е налице обезпечително вземане и обезпечителна нужда. В случая не съществуват основания за установяване публично задължение по реда на чл.17 ЗДДФЛ и не е налице обезпечителна нужда по чл.121 ал.1 ДОПК. Както може да се предположи от ПНОМ предполагаемото публично вземане е свързано с продажбата на 100% от дяловете му в капитала на „Айм Капитал“ ЕООД съгласно договор от 29.03.2022г, с който той продава 10 092 668 дяла с номинална цена 1лв. всеки срещу обща стойност – продажна цена в размер на 5000лв. Във връзка с тази сделка е налице обратно писмо разкриващо тайно съглашение между него и Д. Я. в което изрично е признато, че сделката е абсолютна симулация и страните не целят правните и последици, както и, че цената не е платена, не отразява тяхната воля и не отговаря на реалната стойност на дяловете. На базата уговореното в обратното писмо двете физически лица са заключили договор за прехвърляне дружествени дялове с нотариална заверка на подпис и съдържание от 28.04.2022г. по силата на който Д. Я. прехвърля на А. Л. всички 10 092 668 дяла на стойност 1 лв. всеки, като в чл.4 от договора са договорени редица ограничения за прехвърлителя с действие до вписване на приобретателя в ТР като едноличен собственик на капитала на дружеството. Привидната сделка е наложена поради санкциите наложени от ЕС във връзка с войната в У. На основание чл.16 ал.3 ЗКПО вр. чл. 77 ЗДДФЛ когато чрез привидна сделка се прикрива друга сделка данъчното задължение се определя при условията на привидната сделка. Т.е. данъчното задължение следва да бъде определено така, сякаш жалбоподателят не е губил качеството си на собственик на дяловете на дружеството.

Поради което се претендира отмяна на оспорваното решение и посоченото ПНОМ.

Ответната страна – директора на ТД на НАП С.-град изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи аналогични с тези, изложени в постановеното от него решение по реда на оспорването по административен ред и които ще бъдат възпроизведени в относимата си част по – долу.

Процесната жалба е редовна и допустима, като подадена в срока по чл. 197 ал.2 ДОПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване акт, в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения и при липса на отрицателни процесуални предпоставки.

По съществото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът съобрази и приема:

С искане отправено до дирекция „Събиране“ на ТД на НАП С.-град за предварително обезпечаване на задължения № Р-22221025000988-039-002 от 25.06.2025г. на главен инспектор по приходите Г. С. е посочено, че:

На 29.03.2022г. чрез договор за прехвърляне на дружествени дялове – 100% от дяловете в капитала на „Айм Капитал“ ЕООД А. Л. продава на Д. Я. 10 092 668 дяла с номинална стойност 1лв. всеки или в обща стойност 10 092 668лв. Представено е допълнително споразумение към този договор, съгласно което продажната цена е 5000лв. В подадените ГФО в ТР за 2022г. е установено, че дружеството притежава активи на стойност 36 759 000лв., а от представена

оборотна ведомост за 2022г. стойността им е 61 378 556,58лв. Посочено е, че при продажба на дялове по чл.33 ал.3 ЗДДФЛ доходът се смята придобит кам датата на прехвърлянето/чл.11 ал.2 ЗДДФЛ/На основание чл.50 ал.1 т.1 вр. чл.14 ал.1 ЗДДФЛ облагаемите доходи от дялове се декларира с ГДД и се облагат с данък върху общата годишна данъчна основа, като за финансовата 2022г. от задълженото лице не са отчетени приходи от продажба на дялове.

В хода на ревизията са установени преводи към банкови сметки в О. АД с основания за преводите „собствена сметка“. Посочените сметки не фигурират в регистъра на БНБ за притежаваните от А. Л. банкови сметки. След комуникация с банката се установява, че жалбоподателя е титуляр на визираните две сметки, като с ПНОМ от 10.04.2025г. е наложен заповест на сметките на лицето в У. Б. АД. Поради което и органът по приходите предлага да бъде наложен заповест и на сметките на лицето в О. АД. Досежно данните за имущественото състояние на жалбоподателя е посочено, че същият не притежава активи/имущество, а има открити банкови сметки в посочените две банки. Очакваният размер на задълженията към настоящия момент/дата на подаване искането/бел. моя/ е 1008766,81лв. – главница и 301266,44лв.- лихва в т.ч. задължения по които е отправяне искане за предварително обезпечаване, равняващи се на 1008766,81лв. – главница и 260421.42лв.- лихва.

В заключение е посочено, че предвид изложеното, налагането на предварителни обезпечителни мерки е необходимо с цел предотвратяване извършването на сделки с имущество на РЛ, вследствие на които събирането на задълженията ще бъде невъзможно или значително затруднено.

Така сезиран и с ПНОМ изх. № С 250022-023-0002031/21.07.2025г., старши публичен изпълнител Б. В. при ТД на НАП – С. налага заповест върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържание на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежните сметки при ТБ У. Б. АД за сумата от 769 133,22лв, както и заповест върху притежавани от лицето дялове – част от капитала на ЮР съответстващи на притежаваните дялове от ФЛ – 5бр. с номинална стойност 10лв издател „Айм Естейт“ ООД на обща стойност 50лв. и дялове – 500005бр. с номинална стойност 1лв, издател А. И. ООД обща стойност 500005лв.

В процесното ПНОМ е посочено, че:

На 29.03.2022г. чрез договор за прехвърляне на дружествени дялове – 100% от дяловете в капитала на „Айм Капитал“ ЕООД А. Л. продава на Д. Я. 10 092 668 дяла с номинална стойност 1лв. всеки или в обща стойност 10 092 668лв. Представено е допълнително споразумение към този договор, съгласн което продажната цена е 5000лв. В подадените ГФО в ТР за 2022г. е установено, че дружеството притежава активи на стойност 36 759 000лв., а от представена оборотна ведомост за 2022г. стойността им е 61 378 556,58лв.

При продажба на дялове по чл.33 ал.3 ЗДДФЛ доходът се смята придобит кам датата на прехвърлянето/чл.11 ал.2 ЗДДФЛ/. На основание чл.50 ал.1 т.1 вр. чл.14 ал.1 ЗДДФЛ облагаемите доходи от дялове се декларира с ГДД и се облагат с данък върху общата годишна данъчна основа, като за финансовата 2022г. от задълженото лице не са отчетени приходи от продажба на дялове.

А. Л. има дялове в три ТД. По отношение участието му в „Айм Стандарт“ ООД и видно от ТР дружеството е посочило, че за 2023г. не извършва дейност и няма последващи ГФО или баланси, наред с това за предходните 2021г. и 2022г. е декларирана счетоводна загуба, т.е. дяловете му няма да обезпечат дълга.

Лицето има дялове в две други ТД върху които могат да се наложат мерки, но няма да бъдат достатъчни за пълното обезпечаване на дълга.

Към настоящият момент няма информация за притежавани акции. Лицето няма регистрация като еЕТ и има един действащ трудов договор.

Видно от публичните регистри достъпни за служителите на НАП не се установява наличие на недвижими имоти, те притежава плавателни и въздухоплавателни средства и не притежава безналични ценни книжа. Няма ППС/МПС. Има банкови сметки. След справка в АВ към момента се установяват данни за вписвания но не се установява наличие на недвижими имоти, собственост на лицето.

В заключение и предвид предполагаемия размер на задължението, липсата на активи, освен притежаваните дялове и предложението на ревизиращият екип е присъствено към налагане заповор върху дяловете и банковите му сметки.

Посочено е още, че на лицето е издадено ПНОМ от 10.04.2025г., което е отменено с Решение от 03.07.2025г. на АССГ. С искането на РЕ се увеличава предполагаемият размер на задължението. Поради което и с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имущество, вследствие на които значително ще се затрудни или ще бъде невъзможно събирането на задължения е наложено посоченото обезпечение.

Срещу така постановеното ПНОМ е депозирана жалба, аналогична с настоящите твърдения на жалбоподателя. Същата е отхвърлена като неоснователна, тъй като ревизиращият орган е мотивирал искането си в достатъчна степен. Налице са данни за укрити приходи от договор за прехвърляне на дружествени дялове, респ. подчертан е фактът, че същите не са декларирани. Публичният изпълнител е обследвал цялата информация от анализиращият екип във връзка с предполагаемият размер на задълженията и наличието на други активи собственост на жалбоподателя. Посочено е още, че публичният изпълнител няма задължение нито компетентност да обсъжда по същество констатациите на органите извършващи евиденцията, а действа в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемият размер на задълженията мотивите относно наличието на обезпечителна нужда. Той не е контролен орган и не може нито да ревизира нито да отхвърля констатациите на органа по приходите. Успоредно с това отхвърлено е и възражението, че процесното ПНОМ е трето по ред, доколкото това от 10.04.2025г. е отменено с влезнал в сила съдебен акт.

Като следствие е посочено, че не са налице основанията за отмена по чл. 208 и чл. 199 ал. 2 и ЗДОПК.

Съдът си позволи това пространно възпроизвеждане съдържанието на актовете, постановени в процедурата за да бъде ясно и отчетливо установена взаимовръзката между отделно постановените актове спрямо жалбоподателя и предвид наличието на спор относно мотивираността и обосноваността на процесно постановените. Пак в тази връзка е постановено и нарочно разпореждане до двете страни да бъдат представени доказателства относно връчването и оспорването на предходните две ПНОМ, каквито са представени и приети по делото.

Видно от събраните данни по делото:

Безспорно и с решение № 22903 от 03.07.2025г. по адм. д. № 4830 по описа на АССГ за 2025г. е отменено решение № ПО-41 от 24.04.2025г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него ПНОМ изх. № С250022-023-0001040/10.04.2025г.

Предмет на отмяна са наложени обезпечения във връзка с предполагаемо публично вземане в размер на 1269 188,22 лева, в това число главница в размер на - 1 008 766,80 лева и лихва в размер на 260 421,42 лева към 31.03.2025 година, а именно - наложени – заповор върху налични и постъпващи суми в една търговска банка за сума в размер 769 133,22 лева и и заповор върху притежаваните от лицето ценни книжа – дялове частта от капитала на ЮЛ, съответстващи на притежаваните дялове от ФЛ- 5 броя с номинална стойност на един брой -10 лева с издател „ Айма Естейт“ ООД, дялове – частта от капитала на ЮЛ, съответстваща на притежаваните дялове - 500 005 броя с номинална стойност 1 лев с издател „ Аеровиста Инженеринг“ ООД на обща стойност

500 005 лева.

Основанието за отмна съдът е концентрирал в немотивираност на оспорваният акт във връзка с наличието на обезпечителна нужда, и в частност:

„...Искането на органа по приходите, е немотивирано и в същото е посочено, че събирането на предполагаемия размер на задължението ще се затрудни, само от факта, че ревизирият данъчен субект е следвало да декларира доходи от дялове. В Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки също няма изложени твърдения на публичния изпълнител за затруднено събиране на предполагаемото вземане. Тези мотиви не могат да обусловят мотивираност на искането за налагане на предварителни обезпечителни мерки- заповед върху банкови сметки на длъжника и заповед върху ценни книги/ които са различни от дялове, защото по делото не се съдържат никакви доказателства за това, че с поведението си ревизирият субект ще затрудни събирането на предполагаемото публично вземане или пък, че са налице данни за укриване факти и обстоятелства. Налагането на този вид обезпечителни мерки, без да са налице основанията за налагането им, се явяват неподходящи и не съответстват на обезпечителната нужда. При липсата на доказателства за основанията за налагането им, съдът е неспособен да установи дали същите са подходящи, съответстват на обезпечителната нужда и дали с така наложените обезпечителни мерки не се спира извършваната от ревизирият лице дейност...

...

Наред с това, в Постановлението няма нито един извод на публичния изпълнител, който да доведе до извод, че ще се затрудни събирането на предполагаемото публично вземане, като публичният изпълнител е преписал дословно искането на органите по приходите за налагане на ПНОМ, без да изложи свои твърдения за това в какво се изразява затруднението или евентуалното затруднение при събиране на задължението. Механичното налагане на предварителни обезпечителни мерки, както и липсата на доказателства за вписване на наложения заповед – посочен в Постановлението като заповед върху ценни книги, а всъщност е наложен заповед върху дялове - представлява капитал на търговско дружество, води до извод, че Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е незаконосъобразно, което не е отменено от страна на Директор ТД на НАП- С. и предполага отмяна на Решението и отмяна на Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки. “/виж цитираното решение на АССГ, в сила/..

Като следствие с в ПНОМ от 03.07.2025г. е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържание на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежните сметки при ТБ У. Б. АД за сумата от 40 805,02лв. и О. АД за сума от 809 938,24лв. за обезпечаване задължение в предполагаем размер от 1 309 993лв. в т.ч. 1 008 766,80лв. – главница и 301 226,44лв. – лихва. Посоченото ПНОМ е спорено, като жалбата по административен ред е отхвърлена с решение № ПО-76 от 04.08.2025г. Депозирани са и съдебна жалба във връзка с която е образувано адм.д. № 8486/2025г. на АССГ. Към настоящият момент няма постановен и влезнал в сила съдебен акт.

На тази база следва да се приеме:

Преценката за съответствие на оспорваният акт с материалния закон се извършва към датата на постановяване на акта/арг. чл.142 ал.1 АПК/.

Към датата на издаване на понастоящем оспорваното Решение и ПНОМ предмет на обезпечаване е било задължение в размер на 1 309 993лв. в т.ч. 1 008 766,80лв. – главница и 301 226,44лв. – лихва.

Размерът на наложеното с него обезпечение възлиза на 1 269 188,22лв./сбор от наложен запов в У. Б. АД на стойност 769 133,22лв, запов върху притежавани от лицето дялове – част от капитала на „Айм Естейт“ ООД на обща стойност 50лв. и дялове от капитала на А. И. ООД обща стойност 500005лв.

За същото задължение вече е било наложено обезпечение в размер на 850 743.26лв./ПНОМ от 03.07.2025г/.

Така, понастоящем и по отношение на лицето, са наложени обезпечения в общ размер от 2 119 931,48лв. за задължение в размер на 1 309 993лв. Какви съобщения са изпращани от НАП до търговските банки и до централния депозитар, респ. дали е приведено в изпълнение обезпечението на цялата тази сума или на части от нея съдът не трябва да изследва доколкото изпращането на съобщения във връзка с наложен запов са действия по изпълнението на един акт нямащи отношение към законосъобразността му. Достатъчно е да бъде установено, че процесното ПНОМ няма изменителен диспозитив, нито мотиви във връзка с евентуално изменение на ПНОМ от 03.07.2025г., можещо да рефлектира върху окончателният размер на обезпечението предмет на съдебен анализ понастоящем.

Базисната съпоставка между двете суми показва,че с оспорваното решение и процесното ПНОМ е наложено обезпечение в размер надхвърлящ значително стойността на предполагаемото бъдещо задължение. С тази констатация съдът приема,че нормата на чл.195 ал.7 ДОПК е нарушена. Като е наложил няколко вида обезпечения и различни обезпечитени мерки на обща стойност надхвърляща размера на задължението публичният изпълнител е допуснал и нарушение на чл. 198 ал.2 ДОПК по силата на която може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането. Посоченото нарушение представлява самостоятелно отменително основание,което настоящият състав следва да приложи.

Извън това и с отлед твърденията на страните следва да се добави:

Действително,както искането,така и самото ПНОМ съдържат доста лаконични констатации относно наличието на обезпечителна нужда. В случая същата обаче се явява обоснована,доколкото няма данни за наличието на никакви други активи,притежавани от лицето. Извън това и в решението на директора на ТД на НАП,както и в процесното ПНОМ ясно е посочено,че жалбоподателят не е декларирал в срок продажба на дялове,нито приходи от тази дейност,респ. това му поведение при наличие на ясно законово задължение за деклариране е квалифицирано като обосноваващо обезпечителната необходимост. В този смисъл съдът приема,че обезпечителната нужда е обоснована,както с оглед размера на задължението,така и с оглед поведението на ревизираното лице.

Като продължение и във връзка с твърденията на жалбоподателя за липса на основание за установяване на задължение в хипотеза като настоящата - с оглед наличието на симулативна сделка с разкрита симулация,при това доброволно от страните, то съдът

приема,че подобно твърдение следва да бъде подложено на анализ в ревизионното производство. По аналогичен начин в настоящото производство съдът не може да анализира дали ревизията е възложена законосъобразно,дали е осъществена от компетентен орган,дали е образувана при изтекла давност и прочее обстоятелства имащи отношение към законосъобразността на РА.

Съдът не приема за основателни и възраженията за нищожност за процесното ПНОМ и като следствие – незаконосъобразност на оспорваното решение на директора на ТД на НАП доколкото правният ефект от решение № 22903 от 03.07.25025г. по адм.д. № 4830 по описа на АССГ за 2025г. с което е отменено решение № ПО-41 от 24.04.2025г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него ПНОМ изх. № С250022-023-0001040/10.04.2025г. не преклудира възможността да бъдат налагани изобщо безпечителни мерки. Съдът ясно подчертава,че с отменените обезпечения са наложени при липса на мотиви, но не установява липса на предпоставки за налагане обезпечение на задължение като процесно посоченото, в предполагаемият му размер. В този смисъл и след отмяната на наложеното обезпечение, както органа по приходите има правото да поиска налагане на обезпечение,така и публичният изпълнител има право да наложи съответната мярка, при спазване нормативните критерии за законосъобразност.

Като контратеза - правилни са възраженията на жалбоподателя относно превратно възприетата конструкция за обвързана компетентност на публичният изпълнител от органа по приходите. Нормата на чл.195 ал.3 ДОПК придава на органа по приходите сезираща функция, но цялостната нормативна уредба регламентира публичният изпълнител като дискреционен орган. Разбира се при ясно очертана дискреция относно вида мярка/чл.198 ДОПК/, възможността за замяна на обезпечение/чл.199 ДОПК/,несквестируемостта/чл.213 и сл. ДОПК/,разсрочване, отсрочван,спиране на изпълнението/чл.220 ал.3 с референция към уредбата на всяко отделно процесуално действие с предвидно задължение да уведоми органа по приходите но не и да работи по указанията му/,издаване разрешение за неотложни плащания/чл.229 ал.1 ДОПК което пряко влиза в противоречие с твърдението за обвързаносттащото би почивало на конструкцията за „допустим увреждане на държавен интерес“ ако се приеме,е същият се охранява по дискреция на органа по приходите/, оценката на вещите/чл.235 ДОПК където е предвидено привличане независим експерт и изготвяне самостоятелна оценка от публичния изпълнител на тази база независимо от посочената стойност на актива в искането на органа по приходите,при налагането на безпечението/ и т.н.

Следва да се посочи обаче,че по отношение законосъобразността на констатациите на органите по приходите в ревизионното производство - правната квалификация на задължението,неговият предполагаем размер и т.н. публичният изпълнител няма дискреция,неговите действия идват да обезпечат постигне на резултатите при упражняване на другиму вменена компетенция. В този смисъл и на съдебен контрол не могат да подлежат възраженията на жалбоподателя досежно евентуалната правилност и законосъобразност на бъдещият РА.

Дотук изложеното налага отмяна на оспорваният акт. В рамките на производството по чл.197 ал.3 ДОПК и в хипотеза като настоящата съдът не разполага със самоволна дискреция да заменя обезпечения, нито да се произнася по евентуална отмяна на едни

обезпечения за сметка на други до достигане адекватният размер на обезпечението с оглед предполагаемият размер на задължението защото така би навлезнал в преценка относно подходящата замяна на една мярка с друга /посредством частичната отмяна на една мярка за сметка на друга/ при липса на упражнена подобна дискреция от страна на решаващият административен орган.

Съдът не може и да постанови частична отмяна на оспореният акт доколкото по този начин би дал предимство на една мярка за сметка на друга или би намалил размера на обезпечението по една от мерките с което отново би навлезнал в хипотезата на замяна на обезпечение, при липса на такова сезиращо искане. В унисон с това и компетентният орган не е преклудирал да наложи друга обезпечителна мярка до достигане съответният размер на подлежащото на обезпечаване вземане, при спазване на останалите изисквания за законосъобразност.

С оглед изложеното и на основание чл.197 ал.4 от ДОПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПО-77/04.08.25г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С 250022-023-0002031/21.07.2025г. на старши публичен изпълнител Б. В. при ТД на НАП - С..

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на А. Л. сумата от 10/десет/лева съдебно-деловодни разноски.

Решението е окончателно.

Съдия7